

KLOPOTEC

Šolsko glasilo OŠ Miklavž pri Ormožu



OSNOVNA ŠOLA

MIKLAVŽ
PRI ORMOŽU

S PODRUŽNICO KOG



Eko šola

Šolsko glasilo
OŠ Miklavž pri
Ormožu

Številka 4

Letnik 2008

DRAGI BRALCI!

Pomlad. Kaj pravite, ali ni svet lepši, ko se nanj ozremo skozi svetlo zelene krošnje dreves in vonjamo sveže pokošeno travo? Dan se lepše prične s petjem ptic in božajočo toplino majskega sonca. In ni boljšega, kot če se v lep pomladni dan odpraviš z dobrim branjem pod roko. Denimo z letošnjo številko Klopotca!

V tokratni izdaji je veliko prispevkov učencev naše šole posvečenih razmišljanju o prijateljstvu, sprejemanju drugačnosti, nenasilju, medkulturnemu dialogu. Slednji je tudi sicer tema številnih literarnih, likovnih in fotografskih natečajev, na katerih so naši učenci v šolskem letu 2007/08 uspešno sodelovali.

V Klopotcu pa lahko odkrivате tudi prva srečevanja mladih literatov z ustvarjanjem poezije, dramatike, kratkih zgodb zabavne in bolj resne vsebine, razmišljanje tretješolcev o prvem obdobju njihovega bivanja v šoli in še marsikaj ...

Želim vam obilo bralnih užitkov!

Nadja Curk

**LETOŠNJE LETO JE POSVEČENO MEDKULTURNEMU
DIALOGU V EVROPSKEM IN ŠIRŠEM PROSTORU.
RAZMIŠLJALI SMO O SPOŠTOVANJU DRUGAČNOSTI,
STRPNOSTI, DISKRIMINACIJI ...**

DRUŽENJE

Druženje med ljudmi
Razvija razumevanje,
Uresničujejo se obljube,
Življenje postaja lepše.
Enotnost je zblížala ljudi.
Nesoglasja so zbledela,
Jeza je potonila,
Enotni smo postali vsi!

Daniela Plohl, 9. a

MEDKULTURNI DIALOG
(odlomek iz eseja za natečaj Evropa v šoli)

Vse stvari imajo svoje slabosti in svoje prednosti. Vse stvari v življenju imajo svojo pozitivno in svojo negativno plat. Vse stvari v življenju so spremenljive. Nič, čisto nič ni takega, za kar bi lahko rekli, da bo za vedno ostalo popolnoma enako. Ne človek, ne stroj, ne narava ne bodo za vekomaj ostali enaki. Rekli bi, da se bo še najbolj spremenil človek. Ampak ali je res tako? Je res človek tisti, ki bi se najbolj očitno spremenil? Ne! Človek že skozi stoletja goji enake življenjske vrednote. Vrednote, ne pa tudi poglede. Že v prazgodovini so bili na prvem mestu ljubezen, družina, sreča, prijatelji. In seveda še razumevanje, spoštovanje, odgovornost, mir. Vse to je potrebno za zgleden medkulturni dialog.

Že stoletja na našem planetu obstaja ogromno različnih kultur. Nekatere živijo v miru, celo sožitju, druge pa so neprestano v vojnah, bodisi verskih ali državnih. Seveda je tudi pri obstoju različnih kultur tako, kot je pri vsem ostalem v življenju. Tudi tukaj preživi le tisto, kar je močnejše. Ali drugače povedano: ohranijo se le kulture, ki so dovolj globoko ukoreninjene, kulture, ki jim pripada dovolj veliko število članov. In potem se temu priključi še najpomembnejša stvar: samozavest – znati postaviti se zase! Le spomnimo se dolgoletnih nesoglasij, milo izraženo, med črnci in belci, ki se nadaljujejo še dandanes. Belci so bili prepričani, da so vredni več iz preprostega razloga – ker so bele polti. Tukaj se povsem jasno vidi diskriminacija. Če smo natančnejši, tip diskriminacije, ki mu pravimo rasizem.

Če torej pogledamo malo globlje, pod površino, vidimo, da svet dandanes res ne more brez urejenega medkulturnega dialoga. In da je to, kar smo že skoraj naveličani poslušati od politikov, učiteljev in staršev, navsezadnje res!

Torej nam ne preostane drugega, kot le to, da to upoštevamo. Da spoštujemo drugačnost. Da

spoštujemo sebe, da spoštujemo tebe. Da spoštujemo vse kulture! **Da spoštujemo vse ljudi, ne glede na njihov socialni status, vero in narodnost! Skratka, da spoštujemo vse, kar se spoštovati da! ...**

Ronja Rajh, 8. a



Avtorica: Nastja Habjanič, 7. a

NOVI UČENEC – PRAVI PRIJATELJ

Bil je lep jesenski dan. Učiteljica nam je predavala snov pri naravoslovju. Mi pa smo leno sloneli po šolskih klopeh. Ko je končno zazvonil zvonec, nam je učiteljica povedala še veselo novico. V naše kraje so se priselili tuji ljudje in njihov otrok bo hodil k nam v razred. Učiteljica nam je povedala, da mu je ime Patrik. Rekla nam je tudi, da moramo biti prijazni do njega in da mu moramo pomagati.

Naslednje jutro je v našem razredu res že sedel nov učenec. Bili smo ga veseli. Učiteljica mu je rekla, naj sede zraven mene. Kaj hitro sem ugotovil, da zelo slabo govori slovenski jezik. Zaradi tega sva se težko razumela. Najprej smo se mu vsi sošolci in sošolke predstavili. Vsi po vrsti smo povedali svoja imena in priimke. Povedali smo mu tudi, kje smo doma. Med odmorom smo mu razkazali šolo. Pokazali smo mu, kje imamo malico, kje telovadimo, kje preživimo prosti

čas, katera učilnica je namenjena jutranjemu varstvu in katera podaljšanemu bivanju. Patrik nam ni kaj dosti odgovarjal. Povedal pa nam je, da prihaja iz Nemčije. V naših besedah je težko izgovarjal črko r. Povedal nam je, da mu je tukaj kar všeč. Kraji so lepi in mirni. Le to ga je motilo, da je pri nas tako malo prebivalcev. Sosedje so daleč stran. V bližini njihove nove hiše ni prav nobene trgovine ali kakega igrišča, kjer bi se lahko igral s prijatelji. Pri pouku matematike mu je šlo še kar dobro. Slabše je bilo pri slovenščini, saj je zelo slabo govoril, kaj šele da bi poznal slovnico. Pri nemškem pouku pa je bil najboljši. Vsi smo kar debelo gledali in z veseljem poslušali, kako sta se z učiteljico pogovarjala. Preden je po končanem pouku odšel domov, me je prosil za pomoč pri slovenskem jeziku. Obljubil sem mu, da mu bom pomagal. Povedal mi je tudi, da ga je sram, ker tako slabo govori slovenski jezik, in da se je čez dan nekaj učencev z naše šole iz njega norčevalo. Bil sem jezen na te otroke. Le kako so lahko tako nesramni do Patrika, saj ni sam kriv, da se je moral preseliti v Slovenijo. Zaradi tega sem se še bolj trdno odločil, da mu bom pomagal pri učenju slovenskega jezika. S Patrikom sva se poslovila in odšla domov. Že prvi dan sva postala prava prijatelja. Doma sem vso zgodbo najprej povedal omi, kasneje pa še mami. Obe sta bili istega mnenja kot jaz. Prijatelju Patriku moramo pomagati, ne pa se norčevati iz njega.

Vse naslednje dni sem se izredno trudil, da sem pomagal Patriku. Ni mu šlo preveč dobro. Na koncu pa mu je vseeno uspelo. Pri slovenskem jeziku je dobil oceno tri. Bil je zelo ponosen in vesel, saj je bil to zanj velik uspeh. Vesel sem bil tudi jaz, pa še kako, saj sem se ob njem naučil nekaj besed nemškega jezika. S prihodom novega učenca sem dobil izredno dobrega prijatelja.

Aleks Petrovič, 5. a (Kog)



Avtorice:
Mateja Murad, Samanta Lisjak,
Tina Hanželič, Klavdija Srša, Ronja Rajh



Avtorice:
Melisa Gjura, Urška Šek, Tamara Kralj,
Tjaša Novak, Nina Hedžet

NASILJE BOLI

Učenci 2. razreda so razmišljali o tem, kako so kdaj koga prizadeli:

Nekega dne sem prišel v šolo. Udaril sem Kristjana. On mi ni nič naredil, jaz pa sem njega udaril. Bilo mi je hudo.

Matevž

Nekega dne, ko sem bila pri očku, sem se skregala z Niko. Kazala mi je grde obraze. Jaz sem ji obrnila hrbet in ji ugovarjala. Na koncu nama je bilo obema žal. Počutili sva se zelo slabo. Opravičili sva se ena drugi in se objeli.

Ivana

Bilo je pri športni vzgoji. Izsiljeval sem Jana. Jan je začel jokati. Bilo mi je zelo, zelo žal in zato sem se mu opravičil. Spet sva postala najboljša prijatelja.

Simon

Imeli smo angleščino. Tam sem se norčeval iz Tamare, ker je jokala, ko smo bili pri zobozdravniku. Učiteljica naju je poslala na modro klop, da se pogovoriva. Opravičil sem se ji in postala sva prijatelja. Bil sem zelo jezen nase, da sem prizadel Tamaro.

Blaž

Nekoč sva se z Valentino sprla. Jaz sem ji rekel grdo besedo in ona meni nazaj. Potem me je Valentina udarila in jaz njo nazaj. Bilo mi je zelo žal in prosil sem jo, da spet postaneva prijatelja. Tudi ona je bila za to.

Jan

Bilo je poleti. S sestro sva igrali računalniške igre. Rekla sem ji, naj odide stran in da je nočem več videti. Kasneje mi je bilo zelo hudo in počutila sem se osamljeno. Šla sem k njej in spet sem postala dobra sestra. Od takrat naprej delava vse skupaj. Zelo, zelo jo imam rada. Oprosti mi, sestra.

Valentina

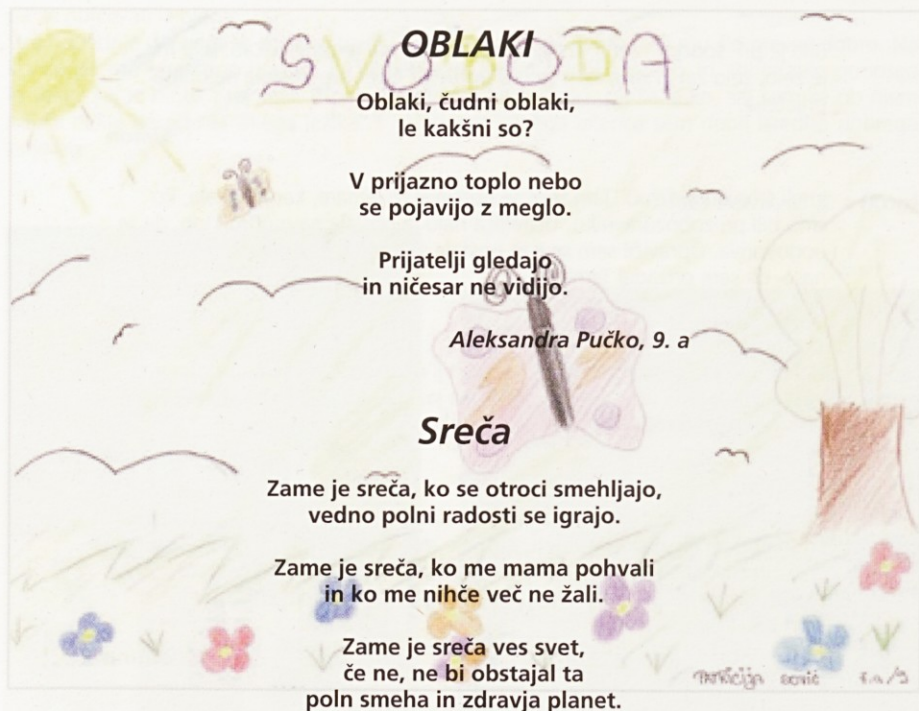
STRPNOST

Sem učenka 9. razreda. Po mojem mnenju je strpnosti v današnjem svetu vedno manj. Včasih vidimo, kako se ljudje prepiramo zaradi malenkosti in nepomembnih stvari. Še večji problem je, ko naletimo na ljudi, ki niso takšni kot mi, ki so »drugačni«. Zaradi drugačnosti se jim ne znamo približati, se iz njih norčujemo, jim nagajamo, jih žalimo. Namesto da bi se jim približali, se z njimi spoprijateljili, se jih hočemo na vsak način »rešiti«.

Šele, ko smo sami prizadeti, spoznamo, kako ti ljudje trpijo, in nam je za vse žal. Zato moramo ljudje spremeniti svoj odnos do »drugačnih« in biti bolj strpni drug do drugega, se bolj posvečati drug drugemu in tako ne bomo samo na papirju brali:

»Vsi drugačni, vsi enakopravni!«

Daniela Plohl, 9. a



Luka Štampar, 5. a/8.

Avtorica slike v ozadju: Patricija Sovič, 7. a

Sreča

**Zame je sreča igranje
in ne po domače fehtanje.**

**Zame je sreča igrišče,
ki nikoli ne bo parkirišče.**

**Zame je sreča dobro
in prijateljstvo.**

Miha Štampar, 5. a/8.

KRAVA GRE NA MORJE

Nekoč so krave slišale, da sta se kmet in kmetica pogovarjala, kako lepo je na morju. Nekaj časa so razmišljale, da bi tudi one šle na morje, vendar so si kmalu premislile.

Ena od njih pa si ni premislila, zato se je kar odpravila. S seboj ni vzela ničesar. Hodila je in hodila. Bila je že utrujena od dolge poti. Našla je kolo in si ga izposodila. Po nekaj urah vožnje ji je zaradi prevelike teže počila guma, zato je morala naprej peš. Zagledala je fičota in si mislila:

»To bo pa še boljše prevozno sredstvo kot kolo.«

Zbasala se je vanj. Rep ji je gledal skozi prtljažnik, rogovi pa skozi okna na vratih.

Tako je prispela v Portorož in zagledala velike stavbe. Ustavila se je in vprašala nekega starčka: »Oprostite, gospod, kje je morje?«

Starček začudeno pogleda kravo, se začne krohotati na ves glas, da komaj izdavi: »Glej, krava, tam, tista modrina, to je morje.«

Krava je parkirala fičota pred hotelom in se odpravila na plažo. Tam so ji povedali, da potrebuje kopalke, obroč in blazino. Napotila se je v trgovino, ki je bila ob plaži. Naložila si je vso potrebno opremo in prispela do blagajne. Tam se je zopet zataknilo. Ker ni imela denarja, ni mogla kupiti ničesar. Prijazno je vprašala prodajalko: »Oprostite, kje naj dobim denar?«

Prodajalka ji je povedala, da mora nekaj delati, da si ga bo zaslužila. Krava se je spomnila, da lahko prodaja mleko. Sedla je pred trgovino in začela s prodajo. Že v kratkem času je zaslužila toliko denarja, da si je kupila nekaj kopalke, obroč in blazino.

Kopalke si je nadela kar na plaži, ker ni znala plavati, si je seveda nataknila tudi obroč in veselo skočila v vodo. Na plaži so se kopalci spričo presenečenja, ko so zagledali kravo v vodi, razbežali na vse strani. Krava je nekaj časa opazovala ta direndaj. Ni mogla verjeti, da je nihče

ne mara. Mislila je, da bo našla prijateljice, tako pa je ostala sama. Slekla je kopalke, pospravila obroč in blazino in se žalostna odpravila proti fičotu.

Toda – ojej – gume so bile prazne in zopet bo morala pešačiti. Vzela je pot pod noge in se, kolikor hitro je lahko šla, odpravila proti domu. Dolgo je hodila, toda ni ga bilo večjega veselja od tistega, ki ga je občutila, ko je zagledala svoj pašnik in prijateljice krave, ki so se pasle na njem. Odločila se je, da nikoli več ne gre nikamor, saj je doma najlepše.

Od takrat so krave vedno doma.

Damjan Štampar, 4. r. (Kog)

DROGA

Lahko se zgodi,
da te dohiti,
odvisnost huda
ti ne spodleti.

Pride do tebe,
te vrže,
te meče,
te zveže z učinkom.

Učinek je hud,
prva je droga,
druga je hujša,
tretja je slušna.

Dohiti te takoj,
v znak kot napoj,
da si frajer
in pol.

Niste frajerji vi,
mi smo večji kot ti,
droga ni sladka,
pri nekaterih junaška.

Anja Miško, 5. a (Kog)

Rolerji

Včasih padeš z njimi
in jočeš glasno.

Ko pobereš se,
dalje odhitiš
in odpelješ se z
njimi v širni svet.

Ko prideš domov,
jih lepo pospraviš
in ostanejo tam
do drugega dne.

Doroteja Jevšenak, 5. r.

DON KIHOT IN SANČO PANSKA RAZGLABLJATA O POMENU ŽIVLJENJSKEGA NAZORA

- DON KIHOT:** »Ljubi moj Sančo, poglej, to ne gre tako! Ne moreš biti tak pesimist! Tile ljudje tukaj se zdijo prav prijazni, gotovo nama bodo dali jesti. Le kaj pa bi nama lahko naredili? Saj vendar poznajo mene, slavnega in pravičnega viteza, ki ima vedno srce za uboge, Don Kihota, in njegovega oprodo, Sanča Pansa!«
- SANČO PANSKA:** »Vaša milost, najlepša vam hvala! Cenim vašo neposrednost. Toda, ali niste morda majčkeno v cvetkah? Saj ne, da bi vam poskušal kaj podtakniti, Bog ne daj, toda vseeno ... Tudi narobe ni nič s tem, da se prav razumeva, ampak vendarle ... Milostljivi, pogledjte vendar, v rokah imajo gnojne vile! Morda bi pa bilo vseeno boljše, če bi se ... kako naj rečem, da me bo vaša milost prav razumela, če bi se poskušala ... Hočem reči, če bi ... se diskretno umaknila. Pa da ne boste mislili, seveda samo, če ...«
- DON KIHOT:** »Pansa! Kaj, pri Dulsineji, pa govoričiži?! Tole v njihovih rokah vendar niso gnojne vile, seveda da niso, to so vendar sončnice! O, kako prijazno od njih! S sončnicami so naju pričakali! In da bi se ob takem sprejemu umaknila?! Le kaj pa bi si mislili?! Sančo! Kako moreš reči kaj takega! Saj sva pogumna, a ne, da sva?! Sančo?«
- SANČO PANSKA:** »Milostljivi, vam bom kar povedal, kaj vam gre. Točno, povedal vam bom natanko tisto, kar si mislim o vas. Pogledjte, vi ste popoln iluzionist! Gnojne vile so za vas sončnice, mlini na veter nevarni velikani, ogabne bradavice nedolžne pegice, grda babura največja lepotica, ... Spoštovani don Kihot, oprostite, ampak tako ne bo šlo! Vedno vidite samo tisto, kar želite videti. Kaj res hočete pristati pod rušo – samo zato, ker plavate v svojem svetu, nekje nad oblaki, in ne uvidite dejanskega stanja našega ubožnega sveta?!«

DON KIHOT: »Sančo, Sančo ...«

SANČO PANS: »Nič Sančo, Sančo! Saj je menda res! Zaboga, glejte vendar pred noge! Pravkar ste z Rosinantom stopili v kravji drek ...«

DON KIHOT: »Kakšen kravji drek neki ... saj je bila zgolj cvetka!«

SANČO PANS: »Kakšna cvetka ... Saj je bil en cel kravji drek! Kam pa to vodi?! Drugič boste na cesti zagledali kravjak in boste mislili, da je čokolada! Pa boste, naivni kot ste, pomočili prste vanj ... O Bog! Saj se mi boste še zastrupili! Kam pa to pelje! Pa saj to ne more biti res, človek, no ...«

DON KIHOT: »Sančo, oh, poglej ...«

SANČO PANS: »Tišina! Pa kaj je zdaj spet?! Tišina!«

DON KIHOT: »Sančo, poglej vendar, Trnjulčica! Tam, na levi! Trnjulčica na belem konju, poglej, no! Spredaj eleganten kočijaž, zadaj v leseni kočiji se pa pelje Trnjulčica! Oh, je čudovita! Sančo, poglej, a ni to krasno? Kako lepo ...«

SANČO PANS: »Oh, don Kihot, pa saj pravim, da vidite pravljice! Tole, kar imate za Trnjulčico v leseni kočiji, je sosedova svinja v leseni prikolici, ki jo peljejo v zakol! Tistole spredaj pa ni kočijaž, temveč štrlečeuhi hlapec! Nič kaj eleganten ni, kot pravite. Hlače ima raztrgane, in srajco!«

DON KIHOT: »Kakšna svinja neki, to je Trnjulčica!«

SANČO PANS: »Pajade! Trnjulčica, pa ja! In rožico ima pod repkom privezano, tako kot tale svinja tukaj, a ne?!«

DON KIHOT: »Kako si drzneš ...«

SANČO PANS: »Nič si ne drznem! Povem ti pač tako, kot je, kaj bi okolišil!«

DON KIHOT: »Sančo ...«

SANČO PANS: »Kakorkoli, vaša milostljivost ... Kakorkoli, kar sem hotel povedati: zresnite se! Domišljija vam uklešča um, buri dušo in narekuje življenje! To ne gre! Pa saj mi vendar ne morete delati sramote! Don Kihot, upam, da se razumeva? Obljubite! Dajte, prisezite, da nikoli več ne boste videli abnormalnih reči! Da nikoli več ne boste izstopali iz večine! Da boste držali svojo domišljijo na vajetih, da boste pustili zavladati razumu! Prisezite! Takoj!«

DON KIHOT: »Jaz, don Kihot, vitez častnega reda Merlinovega, rojen Albus Gardius Vegah Pustimus don Kihotus, za prijatelje don Kihot, častno prisegam, pri Sv. Janezu, Luku, Pavlu, Marku in Judu, pri svoji izvoljenki Dulsineji III., da je moje srce čisto in duša nedolžna! Da obema vlada čisti, neokrnjeni razum! Prisegam!«

SANČO PANS: »Koooončnooooo ...«

* * * * *

(čez nekaj časa)

DON KIHOT: »Sančo, Sančo, oh, Sančo! Poglej! Hitro! Na tistem drevesu je pa privezana neandertalska krava!«

SANČO PANS: »Veš kaj, don Kihot?! Pojdi ti lepo k vragu!«

Ronja Rajh, 8. a

SREČANJE Z NEZNANIM GOSPODOM

Moja družina je zelo velika. Šteje šest članov. Imam očeta, mamo, dva brata, Urha in Jureta, in sestro Ajdo. Ker smo tako velika družina, se nam pripetijo prijetni, včasih pa neprijetni dogodki.

Sam imam občutek, da nas imajo dostikrat za revne. Sam ne mislim tako. Najbolj mi je ostal v spominu dogodek – srečanje z neznanim gospodom.

Nekega dne smo se z družino odpravili v Maribor. Na kosilo smo odšli v menzo v veleblagovni center. Skupaj smo se dogovorili, kaj bomo jedli. Odločili smo se za štiri različne jedi. Ko smo plačali, smo sedli za mizo in si razdelili. Ko smo se najedli, smo odšli po nakupih. Čez kakšno uro k nam pristopi nek urejen možakar. Podari nam veliko vrečko s sadjem in keksi. Mi smo presenečeno obstali. Moški nam razloži, da nas je opazoval v menzi in da smo mu všeč. In zato nam je podaril vrečko s sadjem in keksi. Povedal nam je, da je vesel, da nas je našel. Nekaj časa smo se z njim pogovarjali in se mu vljudno zahvalili. Potem se nam je predstavil. Povedal nam je, da je pri hčerki v Mariboru na obisku.

Ko smo se doma ob keksih in sadju pogovarjali o tistem dogodku, smo se spraševali, zakaj nam je podaril kekse in sadje. Vsak je imel svoje misli. Želel bi, da bi vsi vsaj enkrat srečali takšnega prijaznega moža. Moji družini pa je žal, da si nismo izmenjali naslovov, da bi ostali v stiku.

Vid Lukman, 5. a (Kog)

**IN KAJ SMO ŠE POČELI, O ČEM SMO ŠE
RAZMIŠLJALI ...**

Za naše tretješolce se z letošnjim koncem šolskega leta končuje tudi posebno obdobje, njihovo prvo triletno v osnovni šoli. Septembra jih čakajo spremembe in novosti: nova učiteljica, novi prostori ...

Kaj so o tem povedali? ...

V TREH LETIH ...

Ne morem verjeti, kako hitro čas beži. Tri leta, odkar sem na šoli. V teh letih sem se veliko naučila in doživela. Najraje imam interesne dejavnosti. Izmed njih pa najraje hodim k Mini gledališču. Tam se učimo igrati in se zabavamo. Osnovno šolo zelo rada obiskujem.

Rebeka

V šoli imam najraje telovadbo. Pri telovadbi imam najraje, ko plezamo po vrvi, hodimo po visokem drogu in plezamo po lestvi. Všeč mi je tudi pri likovni vzgoji. Lepo je, ko moramo kaj narisati ali izdelati. Pri matematiki mi je všeč, ko se igramo kralja in kraljico poštevanke. Zelo mi je bilo všeč, ko smo šli po skupinah na kmetije.

Kaja

Avtorica slike v ozadju: Melani Trstenjak, 7. a

Najbolj mi je ostal v spominu prvi šolski dan, ko nas je razredničarka pogostila s torto. Všeč mi je teden, ko imamo plavalni tečaj in se učimo plavati. Zelo se veselim športnih dnevor, ko imamo različne športne igre na igrišču. Vesel sem tudi, ko je na urniku matematika, saj zelo rad računam.

Rad hodim v šolo, ker se vsak dan naučim kaj novega in zanimivega. Imamo zelo dobro in skrbno učiteljico. Kadar česa ne razumemo, nam vedno priskoči na pomoč.

Žan K.

Prvi šolski dan je bil zame zelo lep dan. Bilo pa me je tudi strah, saj nisem vedela, kako bo v prvem razredu. Sošolce sem poznala že iz vrtca, spoznala pa sem učiteljico Mojco. Učiteljica Mojca je prijazna, včasih malo stroga in nas veliko nauči. Spoznali smo nekaj števil, lepo je bilo, ker smo se učili skozi igre. Drugi razred pa je bil že težji. Učili smo se seštevati, odštevati, spoznali znake »je večje«, »je manjše« in »je enako«, abecedo in še mnogo drugega. Obiskovala sem krožek Mala kiparska šola.

Najlepše je bilo, ko smo imeli izlet in ni bilo pouka. Leto je hitro minilo in veliko smo se naučili. Sedaj obiskujem tretji razred in se veliko učim. Naučila sem se poštrevanko, brati, pisati s pisanimi črkami. Obiskujem računalniški krožek. Moja učiteljica je še vedno učiteljica Mojca. Včasih ji znam tudi ponagajati in jo malo razjeziti.

Maruša P.

Učenci 3. a

Na naši šoli se vedno kaj zanimivega dogaja, učenci so ustvarjalni in izredno aktivni, tako pri pouku, kot tudi v številnih sobotnih delavnicah in interesnih dejavnostih. Na naslednjih straneh si lahko pogledate nekaj utrinkov, fotografij ...



»Kako bi zdaj to rešili? ...« (matematična delavnica za mlajše učence)



Čas za ples – plesna delavnica za mlajše



Dramatizacija Sneguljčice v izvedbi 1. razreda

Tretješolci izdelujejo lutke



Učenci podaljšanega bivanja ustvarjajo Tetko jesen

Imeli smo dve zelo odmevni javni prireditvi :

1. »Plesne sanje« – muzikal



2. »Šolenčke bom zbiksala« – folklorni večer



Vsi učenci na naši šoli so se v tem šolskem letu udeležili šol v naravi :



8. razred v Piranu



7. razred v Libeličah



5. razred na Peci



1. triada na Pohorju

Uspešno smo sodelovali tudi na različnih tekmovanjih



Veliki uspehi mini rokometašev ...

nogometašev ...

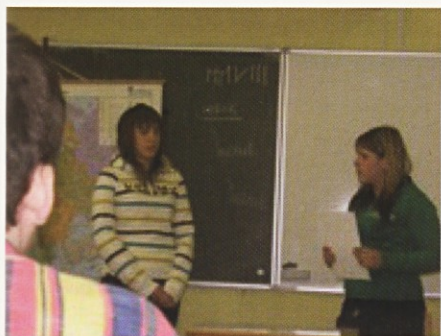


atletov ...



računalničarjev ...





debaterjev ...



folkloristov ...



matematikov ...

tehtnikov ...



... in še veliko drugih uspehov smo imeli na naši šoli.

***V okviru pouka smo izvedli nekaj
odličnih in odmevnih dnevov dejavnosti :***



Dan poklicev ...

spoznavanje jezikov in kultur Evrope ...



različni tehniški dnevi ...



izbirni športni predmeti ...





različni kulturni dnevi ...

nekaj zabavnih dni ...

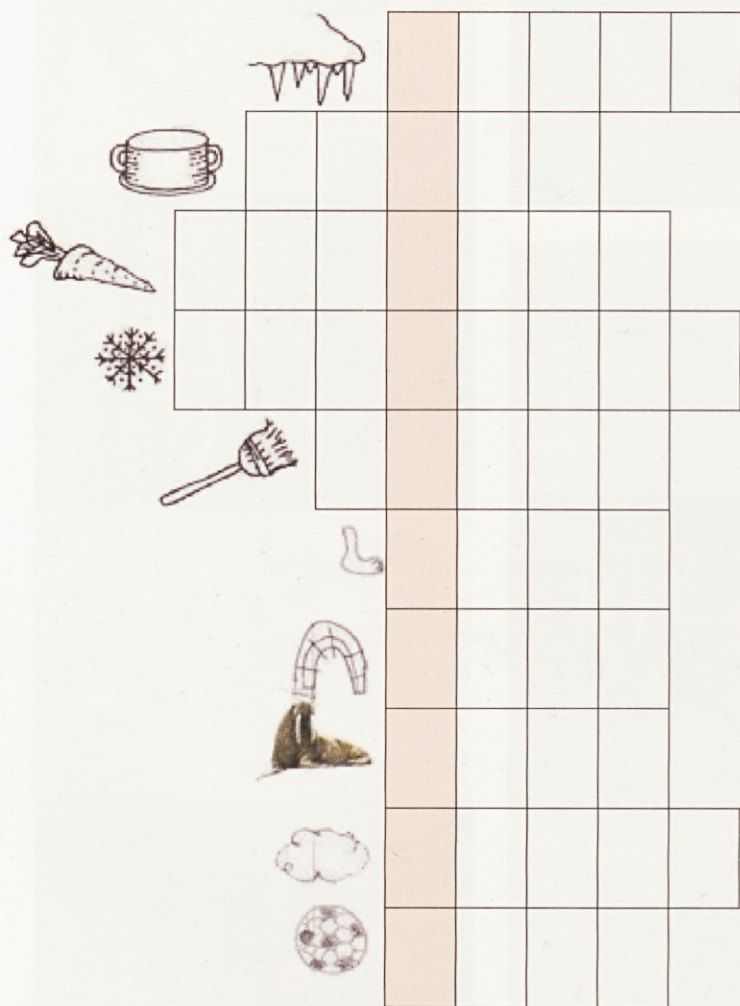


pust ...

in še veliko, veliko drugih stvari ...



***V novinarski delavnici je nastala tale križanka.
Izdelala jo je Ivana Pšak iz 2. a. Kar preizkusite
svoje znanje!***



↓
GESLO: _____

Založba Rokus Klett

